

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ischyroni Presbytero. 334.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

σπλῆς πῶς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ φρονήσεως, καὶ φρεσῆσεως, καὶ ἀρετῆς ἐφωραθή, ἐξήλαθη μὲν τῆς ἀνθρώπων σωστικῆς καὶ τιμῆς, τοῖς δὲ γήλοισι σωετός καὶ σώσιος γέγονεν. ὅτι δὲ πλὴν προσήκουσαν ἔχε ἀεὶ τῶ θεῷ δοῦσαι, τότε καὶ πλὴν οἰκίαν δόξαν ἀπέλαβε. τῆς γὰρ συμφορῆς ὄρος ἡδὲ τῶ κρείττονος ἐπίγνωσις.

Μαρπνιαῶ, Ζαοσίμω, Μάρωνι,
Εὐσταθίω. τλγ.

Πότερος ἀρετῆς πότερον ἀδικεῖν ἢ ῥάδιον πο καὶ ὀδυρομεῖν, ἐὰν εἰς ἔχει ῥάδιως λέγειν, ἢ πῶς ἀπίπαλον πλὴν κακίαν ὅτι κακῶ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς ἔχεται, ὡς περ οὐδὲ ῥάδιον τὴν κατάρξαλα, καὶ τὸν ἀκολουθήσαλα εἰδέσθαι, ἢ πῶς εἰδὲ τὸ κατὰ πᾶσαι πλὴν κακίαν ὑμῶν εὐχερῆς, ἀλλὰ καὶ πᾶν δίσκολοι εἶναι ἰομίζουσι, τῷ ἔχοντι τὸ ἔτερον ἐν τῇ πονηρίᾳ ὑπεράλλει φιλοπνεύσασθαι οὐκ ἀγνοοῦντα. ἢ γὰρ ἀπίστος, καὶ συνεγνωσθῆ, ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν, ὑποδὲ τὸ ἀνανταγωνίστου ἔχρας εἰς τὸ το πρεπόμῳ.

Ἰχνηλίωι πρεσβυτέρω. τλδ.

Μάλιστα μὲν εἰδὲ δόκρῆσις ἐχρησῶ τυχεῖν τοῖς Εὐνομίω πρεσβυτέρω, ἀπὸ θρώπων δεινῶ μὲν εἶναι οἰηθέντι, εἰπεῖν δὲ τολμήσαντι, ὅτι τὸ προσκυνοῦντων ἔστιν ὁ υἱός, καὶ μὴ διωθέντι ἐπινοῦσαι, ἢ, ὡς ἐγὼ γε οἶμαι, μὴ βεβληθέντι δὲ πρὸ προσλήψεως καὶ φιλαρχίας εἰπεῖν τῷ θεῷ ὑπερ καὶ ἀληθῆς ὅτι, καὶ σοφοὶ τε καὶ ἀνόητοι ἐνοῦσιν, ὅτι πρὸς πλὴν ὑπόνοιαν τὴν σαμαρείτιδος, τῆς ὡς Ἰδαίω αὐτῷ ἀλαλερμῆνης, καὶ πρὸ ἑαυτῆς τῆς Ἰδαίω πρεσβυτέρου ὅτις πλὴν δόκρῆσις τὰ πλεῖστα πεποιήσας, ὅτι ἡμεῖς προσκυνοῦμεν μὲν ὁ οἶδα μὲν ἔδδηλον γὰρ ὅτι τῆς προσκυνοῦμεν ὅτι, πλὴν ἵνα μὴ δόξαν μὲν ὑπερφίας χαφίω χαφείω αὐτῆς. ἀκρο.

manæ naturæ modulum, & sensisse, & locutus fuisse, & egisse compertus est, ab hominum cætu & honore submotus est, cōmunemque cum bestiis mensam ac domū habuit. Posteaquàm autem eam, quam conveniebat, de Deo sententiam tenuit, tunc etiā gloriam suam recepit. Quippe calamitatis terminus erat præstantioris agnitio.

Martiniano, Zosimo, Maroni,
Eustathio. 333.

Quisnam tandem alterum ledere atque iniuria afficere incipit, nemo facile dicere potest. Ita adversariam improbitatem in capitis vestri perniciem habetis. Quemadmodum igitur haud facile est, eum, qui laceravit, & eum qui secutus est, agnoscere: eodem modo furorem vestrum cōprimere haudquāquam pronū ac proclivē, verūm perquam difficile atque arduum esse homines existimant: propterea quod unusquisque alterum improbitate superare cōtendit, non ignorans (sic enim fortasse veniam consequeretur) verūm id quidem cognitum atque compertum habens, ceterum ab insuperabili quadam inimicitia ad hoc impulsus.

Ischyriōi Presbytero. 334.

Maximè quidem nec responsum eos cōsequi oportebat, qui Eunomio fidem adhibuerunt, homini opinione sua facundo atque arguto, sed qui dicere non dubitarit Filium ex adorantium numero esse, neque illud animadvertere potuerit, imò, ut quidem ipse reor, ob anticipatam opinionem ac dominandi libidinem noluerit, hoc dicere, quod & verum est, & sapientes iuxta ac stolidi animadverterunt, nempe quod ad Samaritanæ opinionē, quæ cum ipso tanquam cum Iudæo colloquebatur, suamque religionem Iudæorum religioni præferebat, ad hunc modum respondeat, Nos adoramus quod scimus. Cōstat enim eum inter eos, qui adorantur, recenseri. Sed tamen ne ab ipsis fastidij ac superbiæ accu-

semur, tu aduersus eos velitans, his verbis vttere: Extrema sanè stoliditate laboratis, huic homini fidem arrogantes, qui Patrem extra omnem comparationem esse tradere ausus est, diuinumque Paulū reiecit, apud quem hæc verba habentur: Non rapinam arbitratus est esse se æqualem Deo. Illud enim *maius*, quod ad Filij extenuationem profertis, ex comparatione dictum est, non autem ex incomparabili præstantia. Quamobrem si ex non ente, vt ipsi asseritis, factus est, de vestra quidem sententia maius illud consistit. (Quænam enim cõparatio est eius, qui sempiternus est, cum eo, qui ex non ente factus sit?) Sin autem sine tempore ac. perpeffione ipsum factum fuisse, profectò eundem paterna sempiternitate confitebimini: etiamsi perfectam & exactam consequi nequeatis, ob quam dictum sit, Pater meus maior me est. Neque enim doctrinæ, sed cõsolationis duntaxat causa hoc ad Apostolos, qui tanquam cõfestim perituri, metu confecti ac pene extincti erant, dictum est: quo nimirū bono animo essent, tanquam ipse ad eum, quem illi maiorem existimabant, proficisceretur. Atque huic rei perspicuo argumẽto illud est, quod non in alio tempore, verum in sola ea nocte, in qua futurum erat, vt traderetur, hoc dictum sit, in ea, inquam, nocte, in quã ad tantam humilitatem sermones suos conformauit, vt diceret, An putatis quod non possum rogare Patrẽ meum, & exhibebit mihi duodecim legiones Angelorum. Quid enim tanto numero opus erat, cum vnus duntaxat Ezechia regnum obtinente centum octoginta quinque hominum millia necasset, ac Persicam potentiam concidisset? Verum, vt dixi, ad ipsorum timiditatem & opinionem locutus est. Quocirca si veram hanc sententiam haud assequimini, atque interim tamen ab Anomætorum impietate ablistere constituistis, illud vobis dicere licet, quod à quodam dum aduersus eos differeret allatum est, nempe quod & *maius* consistit, qua ratione genitor est: & æquale, quatenus Deus est, eiusdemque substantiæ.

Ἐολιζόμενος πρὸς αὐτοὺς εἶπε, ὅτι ἀβελτερίαν ἐχάδιον νοσεῖτε, πεισθέντες ἀνθρώπων ἀδωγματίσαι τοὺς μίσηταις ἀσύγκριτοι εἶναι τὸν πατέρα, καὶ ὡς ἔγραψα μὲν τὸν θεωπέσιον Παῦλον εἰρηκότα, οὐχ ἄρτα γμῶν ἠγήτατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. τὸ γὰρ μείζον ὁ πρὸς φέρετε πρὸς ἐλάττωσιν τῶ ἡε, οὐ συγκρίτως εἴρηται, καὶ οὐκ ἐκ τῆς ἀσύγκριτης ἑσφοχῆς· εἰ μὲν οὐδ' ἐστὶ ὄντων, ὡς φατέ, γέροντι, ἔδὲ τὸ μείζον ἴσεται καὶ ἡμᾶς· ποῖα γὰρ σύγκρισις τῶ αἰε ὄντος πρὸς τὰ ἐκ μὴ ὄντων γέροντα; εἰ δὲ ἀχρότως καὶ ἀπαθῶς γεγνήσθαι αὐτὸν ἐκ τῆς πατρικῆς ιδιότητος ὁμολογήσετε, καὶ μὴ δωληθείητε ἢ ἀκριβῆς ἐνοίας ἐφικέσθαι, ἥς ἐκεῖ εἴρηται, ὁ πατήρ μου μείζον μου ἔστι· ἔ γὰρ διδασκαλίας, ὡς ἀμυθίας δ' ἐκεῖ μόνις τῆτο εἴρηται τοῖς ἀποστόλοις πεθνηκόσι τῷ θεῷ, ὡς αὐτίκα μάλα ἀλαστομῆσι, ἵνα θαρροῖεν, ὡς πρὸς τὸν δεκάωτα αὐτοῖς μείζονα, πορευομένης αὐτῆ· καὶ τῆτο ἀποδείξεις ἐναργῆς τὸ μὴ εἶναι ἡμῶν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ μὴν ἐν ἡμέλλε ὡς εἰδίδεσθαι, τῆτο εἴρηται ἐν ἡ καὶ εἰς τοσαῦτα ταπεινότητά ἐχημάτισε τὰ λεγόμενα, ὡς εἰπῆν, δεκίτε ὅτι ἔ δυνάμει ὡς ἀγαλῆσαι τὸν πατέρα μου καὶ δῶστέ μοι δῶδεκα λεγόμενα ἀγγέλων· τί γὰρ ποσὺπαν ἔδει, ἐπὶς ὅτι Ἐζεχίας ῥπε χιλιάδας ἀνελόσιος, καὶ τὴν ἀριστικὴν δυνάμειν ἀποκείρατος· ἀλλ', ὡς ἐβλῆ, πρὸς τὴν δειλίαν αὐτῆ καὶ τὴν ἑσφοροίαν ἐφθέγγαστο· εἰ τοῖσι τῆτο ἀληθῆς ἐνοίας οὐκ ἐφικνείσθε, ἀφεστάναι δὲ τῆς τῆς ἀνομοίαν ἀσείας πρὸς ἡρῆσθε, δυνάσθε λέγειν, ὁ ἐφῆσπε πρὸς αὐτοὺς ἀγαλερόμῆσι, ὅτι καὶ τὸ μείζον ἴσεται ἢ γενήσθαι, καὶ τὸ ἴσον καὶ ὁ θεὸς καὶ ὁμοῦσιος.

τῷ αὐτῷ